

Stolpnica brez snažilke

V naši stolpnici, na Glinškovi ploščadi 10, stanuje približno 80 strank. Potem si lahko mislite, da jo tudi pošteno nasmetimo. In vse te smeti in mesece ležijo na hodnikih, da ne govorim o kletnih prostorih, kjer je prava svinjarija. Čistilke pa nimamo. V nekaterih etažah stranke same pometajo, drugod ne. Nihče pa se ne loti skupnih hodnikov v pritličju, v obeh kletih in okolice bloka. Za nameček pa za čistilko vsi plačujemo, kam gre ta denar, pa nihče ne ve. Prepričana sem tudi, da bi mnogo strank plačevalo tudi kakšnega starega tisočaka več na mesec, če bi bili potem skupni prostori zares čisti.

Ja, stranke vsa ta nesnaga grozno moti. Tisti, ki vedo, da sodelujem pri Zboru občanov, mi kar naprej zvonijo na vrata, naj kaj ukrenem, naj vsaj napišem, da bodo vsi vedeli, kako zanemarjena je naša velika in vsaj na zunaj kar lepa stolpnica.

Čistilko bi vsekakor potrebovali. Disciplinirati pa bi se morali tudi stanovalci. Nekateri so takšni packi, da na hodniku razlijejo na primer vino, mleko in potem v vseh prakoških pustijo vse ležati na tleh tedne in tedne. Tudi čikov je na tleh, kolikor hočeš. Mislim, da se še tako strasten kadilec ali kadilka lahko zadržita in ne prižgeta cigarete na hodniku ali v dvigalu, ki je tudi že lepo uničeno, pa sem prepričana, da se ni samo!

Ko že govorimo o naši stolpnici naj še povem, da že več kot tri tedne grozovito ropotajo cevi centralne kurjave, tako da se – brez pretiravanja – ne da zaspiti brez vate v ušesih, pa še z njo težko. A nihče nič ne ukrene! Kljub neprestanim tožbam stanovalcev, kljub osebnemu klicanju mnogih strank na KEL – nihče ne pride.

In kaj reči za konec? Hišna samouprava na psu. Ljudje pa tudi preveč godrnjamo in sami premalo naredimo, da bi bilo drugače.

NEVA ŽELEZNIK

SEMAFORJI – ZA OVIRO ALI ZA VEČJO VARNOST?

Na črnuškem delu Titove ceste so na razdalji okoli enega kilometra kar štiri semaforizirana križišča. Odkar se je tranzitni promet v glavnem preselil na severno vpadnico so nekateri semaforji na Črnučah odveč; prej ovirajo promet, kot pa prispevajo k varnosti. Semaforji pri avtobusnem obračališču bi morali takoj odstraniti, saj zelenici hrez težav zavijajo na Titovo cesto. Semaforja pri gostilni Rogovili in na križišču s Cesto Ceneta Štuparja pa sta koristna le tedaj, ko gredo otroci v šolo, sicer pa po nepotrebnem ustavljata avtomobile na glavni cesti; tamkaj bi zadostovale le rumene utripajoče luči. Hitre voznike na Črnučah naj bi učinkovito krotili milničniki, ne pa na gosto posejani semaforji, utripajoči noč in dan v vseh barvah. Kakšen črnuški semafor pa bi imenitno služil, recimo, na zelo prometnem križišču Linhartove in Vojkove ulice, kjer se nesreče vrstijo dan za dnem.

Foto: S. B.

Beseda ni konj

Odločili smo se, da bomo v Zboru občanov v prihodnje skušali odgovoriti na vprašanja, ki tarejo naše občane. Seveda nismo tako pametni, da bi vse vedeli sami. Zavrtili bomo nekaj telefonov in poskusili potešiti vašo radovednost. Beseda ni konj, zato nam povejte (pišite ali telefonirajte), kje vas čelvelj žuli.

KDO BO PLAČAL?

V prvi letošnji številki Zbora občanov smo objavili seznam občanov, ki niso plačali stanarine in drugih prispevkov in ki dolgujejo bežirajski Samoupravni stanovanjski skupnosti več kot 10.000 dinarev. Takoj se je oglasila neka krajanka, ki je med neplačniki našla tudi svojega sosedo. »Kdo bo plačal za te nesramneže in delomrzneže, ki so na lahek način prišli do stanovanja, zdaj ga pa nočejo plačevati. Medtem pa je veliko ljudi, ki bi bili pripravljeni redno poravnati vse svoje obveznosti do družbe, brez strehe nad glavo,« je bila ogorčena tovarišica.

● Kdo bo plačal? Poklicali smo bežirajsko Samoupravno stanovanjsko skupnost. Odgovoril nam je tovariš Franc Svetec.

Po novem zakonu o stanovanjskem gospodarstvu je skupnost stanovalcev pravna oseba, ki kot taka lahko prek sodišča izterja dolgovan znesek sstanovalcev, ki ne plačuje. Zato je najbolje, če se predstavnik hišnega sveta oglasi na Staninvestu, da bodo ugotovili dejanski dolg. Tam bodo dobili tudi napotila za nadaljnjo izterjavo.

pisma bralcev

Vrtički naj ostanejo

Malokdo ne pozna skupine osmih stanovanjskih blokov ob Centralnem stadionu, ki se kratko imenuje »Fond«.

Začeli so jih graditi leta 1931. Osnovna sredstva za to zidavo so se črpala iz fonda, ki je bil zapuščina Južnih in pozneje Državnih železnic, vendar pa gre glavna za sluga veliki prizadevnosti in dobri organizaciji železničarjev. Gradnja je sicer trajala nekaj let, to pa zato, ker je bila odvisna deloma od sproti pritekajočih sredstev, deloma pa od najemnin prvih stanovalcev. S to gradnjo so slovenski železničarji pridobili stodvajset stanovanj in s tem osrečili prav toliko družin.

Ob vselitvi je bil že takrat vsaki družini dodeljen del vrta na zemljišču med Koroško in Centralnim stadionom. Že tedaj je bil po vsaj dolžini vrtov zgrajen vodovod za zalivanje vrtov, ki še danes služi svojemu namenu. Najstarejši fondovski vrtičkarji skrbno obdelujejo odmerjeni vrtiček že pol stoletja. Na njen ne manjka povrtnin, sočivja, pa tudi lepega cvetja ne. To so urejeni družbeni vrtovi!

Kaj pomeni fondovcem vrtiček?

To je tisto kar družijo fondovci v celoti. Čim sneg skopni, na vrtovih zaživi. Vsak skrbno in čim lepše obdelava svojo »parcelico«, kar meji že na tekmovalstvo. Vrtičkarji se videvajo tudi po dvakrat na dan. Ob delu izmenjajo

marsikatero okroglo, pa tudi resno tovariško besedo. To je kraj, kjer zlasti starejši najdejo svoje vsakodnevno razvedrilo, ki jim pomaga odganjati tegobe, ki jih prinaša jesen življenja. To je terapija, odnosno rehabilitacija za staro in mlado. Vrtički so pljuča in srce vsakega fondovca, zato je odveč vsaka bojazen, da vrtovi tudi v bodoče ne bi bili skrbno obdelani. Končno pa živimo v času gospodarske stabilizacije in je zato vsaka povrtnina še kako dobrodošla.

Če bi se glede fondovskih vrtov karkoli spremenilo v današnjem slepem oboževanju modernizacije, bi bil to neusmiljen in brezobziren udarec, zdravemu življenju stodvajsetih družin. Upamo pa, da do tega ne bo prišlo.

Edino kar kvari celotno podobo je dotrajana ograja na Vodovodni in Titovi cesti. Priporočljivo bi bilo, da bi obrobek zasadili z živo mejo (liguster), kar ne bi predstavljalo prevelikih stroškov.

STANE TUREL
Koroška 10

Kave ni bilo

Koordinacijski odbor za novoletna srečanja starejših občanov KS Črnuče in Nadgorica je ob koncu 1982. leta organiziral še tradicionalno srečanje starejših občanov. Črnučani imamo v svoji sredi kar 124 krajanov starejših od 75 let. Članice odbora so vse obiskale na domu in jih povabile

na srečanje. Kdor je le mogel je prišel.

Zbrane pri Rogovili je pozdravil Peter LESNJAK, predsednik Društva upokojencev Črnuče. Predsednik sveta KS Nadgorica – Ježa tov. ŠIMENC pa je v svojem nagovoru poudaril pomen takih srečanj in vsem zaželel »Srečno 1983«.

Besedo so povzeli črnuški pionirji. V sproščnem nagovoru babicam in dedkom so se lepo zahvalili za vse njihovo delo, katere sadove uživajo danes in jih bodo še v bodočnosti ter jim zaželeli še mnogo srečnih in zdravih let. »Parček« v slovenskih narodnih nošah je vsakemu udeležencu poklonil živordeč nagelj in zaželel vse najlepše v novem letu 1983. Sledil je pester kulturni program. Ne vem, kaj je babice in dedke bolj ganilo. Morda lepe želje malih recitatork, morda pa nežne melodije flautistik, ali pa živahni napevi, ki so jih mladi muzikanti tako večje izvajali iz svojih instrumentov. Kdo ve? Povabljeni so vse nagradili z aplavzom in odobravanjem.

Medtem so marljive Rogoviličeve kuharice pripravile odlično kosilo, ki je vsem povabljenim nadvse teknilo. Po kosilu se je razvil sproščen in živahen razgovor, ki ga je pogosto prekinjal s poskočnimi polkami in večno lepimi valčki Vrhovnikov Jože s svojo harmoniko. Tudi prepevali so, skoro tako kot v mladih letih. Zakaj pa ne? Bilo je prelepo.

Ampak ni sreče brez pelina, pravijo. Tudi veselje prirediteljev, še bolj pa prizadetih starejših krajanov, je skalila kaplja grenkega pelina. Ko so članice koordinacijskega odbora naslednji dan po srečanju obiskovale na domovih krajanke, ki se zaradi bolezni ali slabega počutja niso mogli udeležiti srečanja (teh je bilo 45), so bile v veliki zadregi, kaj naj jim nesejo za Novo leto. Posebno krajanke, ki so že mesec in več čakale in se veselile kave, ki so jo časopisi obljubljali za novo leto,

so bile razočarane. V trgovini so jo dobili spet le zdravi in mladi, ki lahko hodijo in ki lahko stojijo v trgovini v vrstah.

Ob koncu naj se v imenu udeležencev srečanja in tudi v imenu organizatorjev toplo zahvalim vsem, ki so s svojimi prispevki omogočili izvesti nepozabno srečanje. Še prav posebno zahvalo pa zaslužita krajevni skupnosti Črnuče – Gmajna in Nadgorica – Ježa, ki sta pokazali največ razumevanja.

ROZKA LESNJAK
Titova 383

Prehod v temi

Res je, da je potrebno čimbolj štediti z električno energijo in da so varčevalni ukrepi nujni. Vendar pa ne bi smeli štediti na enem področju, na drugih pa manj ali sploh nič. Neosvetljenost prehodov za pešce v mraku in temi ima lahko hude posledice. Prehod za pešce pri Gospodarskem razstavišču na Titovi cesti je že taka past.

Pri vožnji iz mesta ali v mesto gorijo »dežurne« luči tako, da prehod bolj zakrivajo kot odkrivajo. Čez dan je tam večkrat delavcev, milice, toda najhuje je v temnih jutranjih urah. Nevarnost je takrat največja. Kazalo bi odvitiraje kakšno žarnico med prehodi kot pa pri prehodu.

Po Titovi namreč ne vozijo samo tisti »vsakdanjiki«, ki dobro vedo ali vemo kje so takšne pasti ampak tudi kamioni in druga vozila, ki jih upravljajo vozniki, ki mesta ne poznajo dovolj in opazijo komajda prehod, kaj šele pešca na njem... Ne bi smeli dovoliti, da je temu tako. Toda čisto prav čakamo nesrečo, ki bo potrdila, da je deloval »splet« različnih dejavnikov!

B. P.

Učenci za čisto okolje

Najbrž ni Bežigradjana, ki vsaj enkrat ne bi obiskal Centralnega stadiona. Prav v njegovi neposredni bližini pa stoji naša osnovna šola dr. Vita Kraigherja.

Po končanih nogometnih tekmah je okoli stadiona, in tako tudi okoli naše šole, vse polno papirja in drugih odpadkov. To pa ni nič prijetno čistiti, vendar, če želimo imeti okolično čisto, se moramo potruditi. In se, pa ne malokrat.

Na šoli imamo organizirano čiščenje okolice po posameznih oddelkih. Komisija za pregledovanje pregleda okolico in parcelle, jih oceni in rezultate slišimo na redni šolski oddaji v ponedeljkih zjutraj. Tako tudi tekmujejo za najboljši razred šole.

Kot sem že omenila, je papirjev mnogo; veliko jih namečemo sami, mnogo tisti, ki obiskujejo nogometne tekme, hodijo mimo šole ali pa tisti, ki svoj prosti čas preživijo v parku. Zato učenci naše šole in prebivalci KS Stadion naprošamo, da nam prinesejo. Zadovoljni bomo tako mi, kot vi, posebej pa še narava.

Pa še to.

Zima je, sneg naletava, ptice pa nimajo hrane. Okoli šole so nameščene ptičje hišice. Prav bi bilo, da bi na teh mestih ostale prav do spomladi, ne pa, da bi sredi zime koščki lesa ležali in gnili. Tudi košček suhega kruha ali pr-

gišče ptičje hrane ne bi bilo odveč.

Želim, da bi izboljšali čistočo v naši okolici, saj gre nam vsem, da bi živeli v lepem in zelenem okolju.

Morda pa bi KS s pomočjo mestne komunale tu in tam postavila kakšen koš za odpadke v okolici šole, zlasti ob Vodovodni cesti, kjer se nahaja stadion?

TINA

ODGOVOR:

»Kje naj ustavlja Kamničan?«

V lanski 19. številki »Zbora občanov« smo objavili pismo »Kje naj ustavlja Kamničan?«. Železniška transportna organizacija nam je odgovorila:

»Za ustavljanje Kamničana, oziroma ureditev postajališča pri Bratovševi ploščadi, je bilo doslej izraženih le nekaj želja posameznikov, širšega družbenega interesa še ni bilo zaznati. Pri tem seveda mislimo zlasti na potrebe in interese krajevnih skupnosti ter organizacij združenega dela s tega območja, saj morajo le-te najbolj poznati interese in želje svojih delavcev in občanov tudi za ureditev tozadavne problematike.«

pisma bralcev

ŽIVEMU ČLOVEKU SE VSE PRIPETI

Kaj leti po zraku?

Grem iz trgovine. Zamišljena. Ni tega, ni onega, sramotne vrste za pralni prašek, vato, damske vložke... Kave že dolgo nisem videla na prodajnih policah. Pa prileti iz zraka alpsko mleko in se raztreše pred mojimi nogami. Jasno, da sem bila primerno oškrpljena in tudi malo prestrašena, saj bi mi lahko ta »paket« priletel na glavo. In kaj bi bilo, če bi padel v kakšen otroški voziček ali na majhnega otroka, ki jih na Bratovševi ploščadi kar mrgoli.

Pogledam navzgor v visoko zgradbo – nikjer nikogar. Pa pristopi k meni starejša ženska in mi pove, da so te »duhovite« šale za Bratovševu ploščado (od Name do Mercatorjeve trgovine na desni strani, če greš proti Nami) že dolgo značilne. Na mimoidoče mečejo stanovalci (morda otroci, ki so sami doma?) jabolka, krompir, mleko in tetrapaku, še raje pa polivilniste vrečke, napolnjene z vodo.

Saj bo kdo rekel, da je to šala. In nihče ne bo nič naredil, da bi odkril tistega, ki to počne, dokler, ne bo kdo končal v bolnici ali še kje drugje. Saj menda ne mislite, da alpsko mleko ali jabolko vrženo na primer, iz dvajsetega nadstropja ne more poškodovati človeka. ANDREJA LALIČ

